

Mál nr. 191/2006

M
og
Vátryggingafélagið X v/ bifreiðarinnar A
og
Vátryggingafélagið X v/ bifreiðarinnar Y

Árekstur á Reykjanesbraut norðan Bústaðavegar þann 16.9.2006.

Gögn.

1. Málskot, móttakið 3.10.2006, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf X, dags. 11.10. og 16.10.2006, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Bifreiðinni A var ekið suður Reykjanesbraut á miðakrein í átt að Bústaðavegi. Vegna bilaðrar bifreiðar á akreininni ákvað ökumaðurinn að skipta um akrein og aka yfir á akreinina lengst til vinstri. Bar þá að bifreiðina B, sem var ekið eftir akreininni lengst til vinstri. Rákust saman afturendi A og hægri hlið B. Hámarkshraði á Reykjanesbraut er 70 km á klst.

Ökumaður A kvaðst hafa stöðvað á miðakreininni, en gefið svo stefnumerki og skipt um akrein í framhaldi af því. Hann hafi litið í baksýnispegil og séð B nálgast, en talið hana það langt í burtu að hann gæti skipt um akrein. Hann hafi að öllu leyti verið kominn yfir á vinstri akreinina þegar B hafi verið ekið aftan á vinstra horn A. Um leið hafi B verið ekið upp á grasbala sem skilur að akreinar í gagnstæðar áttir.

Ökumaður B kvaðst hafa ekið á um 70 km hraða á klst., þegar A hafi verið ekið af miðakreininni í veg fyrir B. Hann hafi sveigt til vinstri og út fyrir akbrautina, en ekki tekist að afstýra árekstri. Þegar áreksturinn varð hafi A aðeins að hálfu leyti verið kominn inn á vinstri akreinina.

Vitni, sem ók á eftir B, kvað A hafa skyndilega verið ekið yfir á vinstri akreinina í veg fyrir B. Hafi ökumaður B þurft að hemla og beygja til vinstri til að forða árekstri, en það ekki tekist.

Álit.

Ökumaður A skipti um akrein í veg fyrir aðvífandi bifreið. Áður en hann skipti um akrein bar honum að ganga úr skugga um að það hafi verið unnt án hættu eða óþarfa óþæginda fyrir aðra, sbr. 3. mgr. 17. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Samkvæmt gögnum málsins hefur ekki verið sýnt fram á að B hafi verið það langt fyrir aftan A, að ekki hafi skapast hættu þegar A var ekið yfir á akreinina lengst til vinstri. Hefur ökumaður A því ekki gætt nægilega að umferð á vinstri akreininni áður en hann skipti um akrein og telst hann því eiga sök á árekstrinum. Þá hefur ekki verið sýnt fram á að áreksturinn og afleiðingar hans megi rekja til þess að B hafi verið ekið óhæfilega hratt í umrætt sinn. Eru því ekki næg efni til að leggja sök á ökumann B.

Niðurstaða.

Leggja ber alla sök á ökumann A.

Reykjavík, 1. nóvember 2006.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.